

retten. Fremdeles rumme Paragraffens Regler Anmeldelse ikke blot i Dødsbo, hvor Gælden ikke er vedgaaet, men ogsaa i Dødsbo, der behandles som Vedgaaelseshøi efter Skifte- lovens fjerde Kapitel. Ogsaa i et saadant Bo maa nemlig efter den gældende Ret An- meldelse for Stifteret eller Esekutorer be- bragtes som et Skridt, der indleder en Rets- forfølgning gaaende ud paa at faa Fordrin- gen dækket af Boets Midler, saa vidt disse tilstrække; Anmeldelsen sikrer Ret til Beta- ling ved Stifterettens (Esekutorernes) Hjælp, idet Boet hverken maa udleveres eller deles, førend Fordringshaveren har faaet Be- taling. Det er ikke særligt udtrykt i Para- grafen, men vil formentlig blive betragtet som en Selvfølge, at hvor Fordringen er benyttet af Kreditor som Grundlag for en Konkursbegæring, som Stifteretten har taget til Følge, er det i ethvert Fald nok, at Kon- kursens Begyndelse falder inden Forældelses- fristens Udløb.

Reglen i Paragraffens første Punktum angiver den almindelige og nærmest liggende Virkning af Anmeldelsen. Den Sætning, som her udtales, er ganske parallel med Reg- len i første Punktum af § 12 og holder sig til, hvad der er en Konsekvens af den al- mindelige Grundsætning, at Paabegyndelse i rette Tid af Paatale sikrer at kunne tilende- bringe Forsølgningen uden Hensyn til Præ- skriptionsfristens Udløb; den ikke blot stemmer med den gældende Ret, men giver over- hovedet vistnok udtømmende den Virkning, som Anmeldelse paa Skifte efter denne har til at afværge Forældelse, for saa vidt denne Virkning bliver at støtte paa, at Anmeldel- sen udgør Paatale. — naar da bortses fra Tilfælde, hvor en Stifteretskendelse, hvorved den anmeldte Fordring anerkendes, maatte binde Fallent eller Arvinger personligt paa samme Maade som en Dom for Fordringen, og hvor Forsølgningen for Stifteretten alt- saa for saa vidt former sig som en Forsølg- ning mod Vedkommende personligt.*)

Noget Tidspunkt, da den i første Punktum ommeldte Virkning vil ophøre, er ikke hjemlet ifølge Lovforslaget, lige saa lidt som efter den gældende Ret. Det maa derfor frem- tidigt blive Regel lige som nu, at Præs- kptionsreglerne ikke danne en Hindring for, at et Bo kan reasjumeres efter nok saa lang Tids Forløb til Inddragning og Fordeling mellem de tidligere anmeldte Kreditorer af Midler, som allerede under den tidligere Be- handling vare tilfaldne, men ikke den Gang

vare indkomne i Boet.*) Dette vil ogsaa være i god Overensstemmelse med Bestem- melsen i andet Led af Lovforslagets § 1, for saa vidt som Konkursen eller Skiftebe- handlingen maa siges at begrunde en Rets- panteret for Kreditorerne over Boets Midler.

Bestemmelsen i tredje Punktum svarer, saa langt den rækker, til Bestemmelserne i andet Led af § 11 og andet Punktum af § 12. Under Ordene Paatale under særskilt Søgemaal" falder selvfølgelig baade Doms- sag, umiddelbart Udlæg og Anmeldelse i andet Bo (s. Eks. en Arvinges Dødsbo eller Konkursbo). Det er naturligvis kun over- for den, mod hvem (eller mod hvis For- gænger) Anmeldelsen i Boet var Forsølgning, at Ret til Paatale holdes aaben; dette giver sig formentlig tilstrækkeligt af Sammen- hængen.

For de Tilfælde, hvor Anmeldelsen har ført til, at Fordringen er bleven anerkendt i Boet, er, som allerede tidligere omtalt, i Paragraffens andet Punktum givet en særlig Forfkrift, hvorved saadan Anerkendelse er i sine Virkninger i Henseende til Fordringens fremtidige Præsriptionibilitet stillet paa lige Fod med en Dom. Om denne Bestemmelse er det fornødne bemærket ovenfor under §§ 4 og 5.

Til § 14.

Bed Bestemmelsen i denne Paragrafs første Punktum er der givet den Fordrings- haver, som har flere Personer, han eventuelt vil holde sig til for den samme Gæld, og som har rejst Paatale mod en af disse, Udgang til ved en Procesanmeldelse foreløbigt at af- værge, at Forældelse indtræder af hans Krav paa de andre. Bestemmelsen vil navnlig være anvendelig overalt, hvor der er flere solidariske Skyldnere. En Forfkrift i den ommeldte Retning synes først og fremmest nødvendig ved simpel Kaution, naar, som efter Forslaget, Forældelsesfristen for Kau- tionsfordringens Vedkommende skal løbe uden Hensyn til dens subsidiaire Karakter, og især naar tillige Præsriptionstiden ikke bliver længere end tre Aar. Der vilde imidlertid fornuftigvis ikke kunne være Spørgs- maal om at begrænse Bestemmelsen til simpel Kaution. Dels vilde der ingen Grund være til gennem Præsriptionsreg- lerne at tvinge Kreditor til straks at sagsøge Selvskyldnerkautionisten, naar han selv er til Sinds først at prøve at inddrive sin For- dring hos Hovedskyldneren. Dels kan det

*) Se ovenanførte Værf §. 182—84, 202 og 212.

*) Se Afbh. D. N. D. i F. II. 1862 S. 865 og ovenanførte Skrift S. 202.